

IN het salon van de familie Voogd brandde de haard.

De schemerlamp, staande dicht bij de geopende piano, wierp een fantastisch-rood licht door 't vertrek, waar alles was opgeruimd en mooi gemaakt tot ontvangst van den oudsten zoon, die met zijn jonge vrouw uit Indië

was teruggekeerd.

Mevrouw Voogd, nog in wat slordig negligé, maar wier verschijning toch nog vroegere schoonheid verried, kwam op haar sloffen het salon binnen, om te zien, of alles in orde was.

Wat 'n lawaai maakten die meisjes beneden, ergerde zij zich.

In een salon behoorde in de eerste plaats rust te heerschen, meende zij. Maar overigens — ze hadden goed hun best gedaan — alles zag er keurig uit. Keurend gleed haar donker oog van den eenen kamerhoek naar den anderen. Welk een vorstelijk indruk maakte het groote portret van Adelaide, als kind. Het besloeg den geheelen zijwand tegenover den schoorsteen. Zóó, als het daar hing, scheen het een stuk van groote waarde. En toch had Pa er slechts in overgebleven uurtjes aan gewerkt en de breed-koperen lijst had zij zelf voor een prijke gekocht op een uitverkoop.

Even keek Mevrouw Voogd naar buiten. Het schemerde in de stille achterstraat, waarop de twee vensters van de mooie kamer uitzagen.

Zij trok nu de overgordijnen toe en wreef zich vergenoegd in de handen. Haar zoon, haar Henri, zou tevreden zijn, wanneer hij hier binnentrad met zijn vrouw. Men kreeg hier den indruk bij deftige, welgestelde menschen te zijn.

Er dat moest ook.

Dat was ook hetgene, waarop hij 't meeste prijs stelde; dat wist ze; dat begreep ze uit zijn brieven.

Dat was ook datgene, waarvoor zij jaren gewerkt, geijverd had.

Dat was haar trots, de trots van haar gezin.

Een zegevierend lachje speelde om den rooden mond.

De kroon op haar werk zou zij dien avond ontvangen, als ze haar zoon, den officier, tevreden zou zien omdat hij aan zijn rijke, deftige vrouw den indruk zou kunnen geven van uit even goeden huize te stammen.

Wat deed 't er toe, of ze feitelijk dan ook al jaren lang armoede had geleden met haar groot gezin, stoffelijke armoede dan toch maar alleen, — in geestelijken zin hadden ze niets ontbeerd — en de schijn was bewaard.

Zachtjes ging de deur open en de oude teekenmeester Voogd, wel twintig jaar ouder dan zijn vrouw, kwam de kamer binnen.

„Weet je ook waar die kleine tafel, waarop ik altijd mijn teekeningen leg, die gereed zijn, zou kunnen zijn?” vroeg hij vriendelijk.

„Daar,” zeide Mevrouw en ze wees met de hand naar een tafeltje, sierlijk bedekt met een fluweelen kleed, waarop de muziekstukken lagen.

„Bij een piano behoort een muziekkastje, nu hebben de meisjes dit verzonnen.”

„Je zult je wel voor eenige dagen willen behelpen niet waar?”

„O zeker.”

Hij warmde zijn verkleumde handen bij den haard.

„'t Is hier lekker, vond hij, lekkerder dan boven.”

„Maar hoe vindt je 't hier?” vroeg zij enthusiast.

„Mooi,” zei hij kalm, te eenvoudig om haar geestdrift te deelen.

Toch maakte hij met zijn eerwaardig, wit gezicht en langen baard een goeden indruk in het salon.

„Hier behoef je je oude jas niet aan te houden,” zei Mevrouw.

„Nee, maar ik ga zoo weer weg en op den zolder kan ik die heel best velen.”

„Denk eraan, om zeven uur kunnen ze hier zijn.”

„Zeker, stemde hij toe, dat vergeet ik niet.”

Het middagmaal bestond dien dag uit bruine boonen met spek.

Er werd haastig gegeten.

Ze zaten met hun achten aan tafel. Van de twaalf kinderen waren er nog zes in huis: Truida, die nog op school ging en voor onderwijzeres studeerde, daarop volgde als jongste de mooie Adelaide, die in de muziek studeerde. Zij droeg het hoofd als een prinses, had prachtig, blondkrullend haar en dweepende, blauwe oogen. Daarbij had zij een lief karakter. De familie koesterde groote verwachtingen omtrent haar.

Dan had je Mien, een pittig, donker gezichtje en vlug figuurtje. Ze had niet kunnen leeren en was nu sinds eenige weken verloofd met een veearts, die nooit onverwachts mocht aankomen, waaraan hij zich stipt hield. Dan had je Ada, de telefoniste, ook geen onknop meisje; Lise, de teekenonderwijzeres, die innerlijk en uiterlijk 't meest op haar vader leek en Kee, de leelijke, oude Kee, die, na een afgeraakt engagement met een Indischman, het huishouden bestierde en voor voetveeg der familie diende. Alleen de oude teekenmeester behandelde haar met hetzelfde respect, als hij zijn andere medemenschen toonde. Voor haar werd geen zij, geen fluweel, geen kant meer gekocht op verschillende uitverkoop. Kee werd zooveel mogelijk achterbaks gehouden.

Ze dulde dat goedschiks, zelfs beseffend dat het met zooveel kinderen moeilijk was door de wereld te komen. Bij de verlovings van Mien had zij zelfs als dienstbode gefungeerd.

Alleen op de muziekkavonden, waaraan de heele familie deelnam, om licht te besparen — gestookt werd er alleen bij groote kou — was ook Kee tegenwoordig. Van de andere zes kinderen kwam Henri, de officier, dien avond zijn vrouw voorstellen.

Piet was in Kampen, waar hij eveneens voor officier studeerde.

Frits had zich in Maastricht gevestigd als fotograaf.

Twee dochters waren getrouwd naar Indië. En een woonde in 'den Haag, gehuwd met een muzikleeraar, die niet veel beter inkomen had dan haar vader, maar wier klein gezin haar tot nu toe voor de dikwijls bittere jeugd-ervaringen bewaarde.

„Adelaide is eerst alleen bij ons om ze te ontvangen,” deelde Mama Voogd haar besluit mee aan tafel.

„Daarna komt Mien met de thee. Truide kan daarbij bonbons presenteren. Later op den avond kunnen Lize en Ada eens even binnen komen, niet te lang. Om tien uur staat 't rijtuig weer voor de deur, moet je denken.”

„En Kee?” zei de vader vragend.

„Ja zeker, stemde Mevrouw bits toe. Kee ook, Kee tegelijk met Ada en Lies.”

Even over zeven — hield een rijtuig stil voor de deur; de officier Voogd en zijn jonge vrouw stapten uit.

Zij droeg een grooten pluchen mantel met bont afgezet, die door Kee beneden werd afgenomen.

Daar onder kwam een keurig lila zijden avondtoilet, met fijne kant opgemaakt, te voorschijn, wat echter de onbeduidendheid van haar klein, kleurloos wezen niet wegnam.

Toen Mevrouw Voogd haar schoondochter voor zich zag, begreep zij dan ook dadelijk, dat Henri haar om haar geld had genomen. En op eens voelde zij zich meer op haar gemak. Naar het portret te oordeelen, — och die fotografen tegenwoordig zetten ieder meisje er mooi op, — en naar den familienaam, Quarles d'Ufford, had zij een geheel andere verschijning verwacht. En ze had al haar krachten ingespannen, om een goeden indruk te geven, maar tegenover dit onbeduidend persoonkje viel 't haar niet moeilijk de rol van groote dame te spelen. Nee, aan haar zou Corrie niet merken, dat ze eigenlijk van mindere afkomst was, noch, dat ze steeds hadden te vechten met een tekort aan inkomsten.

Henri was hartelijk, druk, praatte voor twee.

„We zouden wel eerder gekomen zijn, morgen wordt 't al een week, dat we in 't land zijn, maar Corrie zag nog al op tegen dat reisje van Den Haag naar Utrecht,” verklaarde hij.

Ze kon nog heel slecht van haar lieve ouders af, eenig dochtertje, moet u denken. En om nu eerst alleen te komen, dat vond ik niet aardig.

„Wel neen jongen, 't is goed, net zoo, als je gedaan hebt.”

Adelaide was een en al voorkomendheid en vriendelijkheid voor 't nieuwe schoonzusje en Mevrouw Voogd maakte in stilte vergelijkingen.

Die leek nu met haar zelf gemaakt avondjaponnetje, dat zeker nog geen vijf gulden kostte, een prinses, naast Corrie met haar echte kanten en kostbare zij.

„De kleeren maken den man.” Een mal spreekwoord, en niets van aan, verwierp Mevrouw Voogd.

Ruim negen uur kwam het rijtuig al weer voor.

Het afscheid was hartelijk.

Mevrouw Voogd sprak druk, overmoedig, geheel en al opgelucht.

Ze begreep niet, dat ze zoo voor dit bezoek had kunnen vreezen, dat ze voor dit meisje den mooien schijn niet zou kunnen hooghouden.

't Was heel best afgelopen.

Van wat meer intimiteit met je eigen kind, sprak Voogd, maar daarvoor haalde zij de schouders op.

Er te zijn, mee te doen met de groeten, de armoede te bedekken; dat was voor haar alles. Dat was haar weer gelukt dien avond; daarom was ze tevreden.

Het nieuwe Orgel in de Kerk van de afdeeling Schiedam van den Nederlandschen Protestantenvond

HET onlangs door den heer A. B. H. Verhey, toonkunstenaar te Rotterdam, met een concert ingeluide orgel in de kerk

aan de Westvest te Schiedam, is een nieuw bewijs, dat de Nederlandsche industrie op dit gebied niet achterstaat bij het buitenland.

Uitwendig is het een sieraad, dat de schoonheid van het kerkje zeer verhoogt. De kast is ontworpen door Prof. Evers, hoogleeraar aan de Polytechnische Hoogeschool te Delft, die ook het plan voor deze kerk ontwierp, en nu weer de bouwmeester zal zijn van het nieuwe stadhuis te Rotterdam.

Het uitwendige van het orgel is in verband met het kerkinterieur, vervaardigd van cypresenhout en doet denken aan de Engelsche orgels, waarvan de frontpijpen van boven op zichzelf zijn afgewerkt en niet meer in een houten omlijsting zijn gevat. Ze zijn van 87% Bankatin vervaardigd met bijmengsel van Spaansch lood en doen mooi tegen het donker getinte houtwerk.

De technische samenstelling van het instrument is volgens het pneumatisch Kegelsysteem. Veeren of scharnieren zijn in het gansche werk niet gebezigd, alles werkt met tegengewicht en sluit door eigen gewicht, waardoor kans van haperen door verandering van elasticiteit is uitgesloten en hinderlijke bijgeluiden niet voorkomen. De windvoorziening geschiedt door twee aanvoerbalgen met bascule-trapbeweging en een dubbele reservoirbalg.

Het orgel wordt bespeeld op een aan de voorzijde geplaatste speeltafel — pneumatische centrale — de klavieren zijn uitschuifbaar, waardoor het inwendige direct is te overzien.

De dispositie bestaat uit: een pedaal met 3 registers, een hoofdmannaal met 11 sprekende stemmen, en een positief met 7 registers, welke laatste in een crescendo kast zijn geplaatst. Bovendien bevat het een tremulant en verschillende koppelingen en combinatieknoppen.

De registers zijn als wippers aangebracht, vlak boven de klaviertoetsen, zoodat het registreeren door den organist onder het spelen door, zonder eenige moeite kan geschieden.

Het alleszins verdienstelijk spel van den heer Verhey, die een uitgezocht programma uitvoerde, bewees, hoe rijk van inhoud en hoe edel van toon dit orgel is.

De keuze der registers is van den heer Verhey zelf, en als eene bijzonderheid moet gemeld dat op dit instrument geheel geen vulstemmen voorkomen. Toch is het geluid bij vol spel van groote kracht.

De intonatie is in alle opzichten te roemen, de klanknansen en stemmen-combinatie's heerlijk schoon.

Het orgel voldoet in alle opzichten aan de hoogste eischen

en eert den fabrikant, den heer A. Standaart te Rotterdam als een bekwaam en deskundig werkmeester.

Wij geven hierbij van dit orgel een tweetal foto's.

Op onze foto links ziet men het interieur van het kerkje, waarin op den achtergrond het beschreven orgel.

Op de andere foto ziet men den heer A. B. H. Verhey voor de speeltafel, het orgel bespelende.

